

บทที่ 1

บทนำ

ความสำคัญของปัญหา

นับจากพื้นที่จังหวัดชายแดนภาคใต้ของไทยประสบกับสถานการณ์ความไม่สงบมาอย่างต่อเนื่องตั้งแต่ปี ค.ศ. 2004 (พ.ศ. 2547) ก็มีความพยายามจากหลายฝ่ายทั้งจากกลุ่มประชาชนในพื้นที่ นักวิชาการ วงการสื่อสารมวลชน เจ้าหน้าที่ของรัฐทั้งฝ่ายความมั่นคงและพลเรือนที่นำเสนอและวิเคราะห์ถึงสาเหตุการก่อตัวของสถานการณ์ดังกล่าว ซึ่งประเด็นหนึ่งที่มีผู้นำเสนอกันอย่างกว้างขวางว่าเป็นสาเหตุของเหตุการณ์ดังกล่าว คือ ประเด็นเรื่องความไม่มีประสิทธิภาพของกฎหมายไทยหลายฉบับที่เคยประกาศใช้เพื่อรักษาความมั่นคงในพื้นที่ ทั้งในแง่เนื้อหาและการบังคับใช้กฎหมายบางฉบับอย่างไม่เป็นธรรมโดยเจ้าหน้าที่ของรัฐ รวมถึงการที่กฎหมายหลายฉบับมีเนื้อหาสาระซ้ำซ้อนกัน ซึ่งปัญหาเหล่านี้สั่งสมมาในพื้นที่หลายสิบปี¹

ถึงแม้ว่ามีหลายฝ่ายที่มีข้อกังวลในเรื่องประสิทธิภาพของกฎหมายที่บังคับใช้ในพื้นที่จังหวัดชายแดนภาคใต้ แต่อย่างไรก็ตามตั้งแต่ปี ค.ศ. 2004 เป็นต้นมารัฐบาลไทยซึ่งใช้ความพยายามอย่างสูงเพื่อป้องกันปราบและปรามความไม่สงบ ตลอดจนรักษาความมั่นคงในพื้นที่ดังกล่าวยังคงให้อำนาจการปฏิบัติงานในพื้นที่ดังกล่าวแก่เจ้าหน้าที่ของรัฐผ่านกฎหมายสำคัญอีก 3 ฉบับ คือ กฎอัยการศึก พระราชกำหนดการบริหารราชการในสถานการณ์ฉุกเฉิน (พรก.ฉุกเฉิน) (พ.ศ. 2548 / ค.ศ. 2005) และพระราชบัญญัติความมั่นคงภายในราชอาณาจักร (พ.ศ. 2551 / ค.ศ. 2007) ทั้งนี้กฎหมายทั้ง 3 ฉบับนี้มีข้อที่คล้ายกันกันในเรื่องที่ให้อำนาจอย่างสูงแก่ฝ่ายบริหารและ/หรือผู้ปฏิบัติการสามารถออกข้อกำหนดต่างๆ ที่เกี่ยวกับการปฏิบัติการกิจด้านความมั่นคง เช่น การประกาศห้ามประชาชนออกจากเคหสถาน การห้ามใช้เส้นทางคมนาคมและยานพาหนะ การห้ามนำอาวุธออกนอกเคหสถาน เป็นต้น แต่กฎหมายเหล่านี้ก็มีข้อแตกต่างกันบางประการ เช่น กฎอัยการศึกและพรก.ฉุกเฉินให้อำนาจบางประการที่พระราชบัญญัติความมั่นคงภายในราชอาณาจักรมิได้ให้ไว้ เช่น การห้ามชุมนุมมั่วสุม การตรวจค้นโดยไม่ต้องขออนุญาต เป็นต้น²

---

¹ดูรายละเอียดใน มารค ตามไท และ สมเกียรติ บุญชู, "นโยบายความมั่นคงแห่งชาติจังหวัดชายแดนภาคใต้เปรียบเทียบกับในรอบ 30 ปี," ใน ชัยวัฒน์ สถาอานันท์ (บรรณาธิการ), *แผ่นดินจินตนาการ* (กรุงเทพฯ : มติชน, 2551), หน้า 53 – 107.

²ดูรายละเอียดใน "กอ.รมน. กับการผลักดันกฎหมายความมั่นคงซ้อนทับในชายแดนใต้" ใน เว็บไซต์ศูนย์เฝ้าระวังสถานการณ์ภาคใต้ www.deepsouthwatch.org/node/264 สืบค้นเมื่อ 5 มกราคม พ.ศ. 2553

การบังคับใช้กฎหมายเกี่ยวกับความมั่นคงต่างๆ ในพื้นที่จังหวัดชายแดนภาคได้นำมาสู่ การตั้งข้อสังเกตและข้อถกเถียงหลายประการ เช่น นักวิชาการ นักสิทธิมนุษยชนและประชาชน จำนวนมากในพื้นที่มองว่ากฎหมายเหล่านี้ให้อำนาจที่มากเกินไปแก่เจ้าหน้าที่ผู้บังคับใช้กฎหมาย จึงมักนำไปสู่ปฏิบัติการที่เข้มงวดจริงจรงวมถึงมีการใช้ความรุนแรงและคุกคามสิทธิมนุษยชน ทั้งยังละเมิดต่อความเชื่อทางศาสนา ธรรมเนียม ประเพณีและวัฒนธรรมของผู้คนในพื้นที่ เช่น การใช้สุนัขตำรวจเข้าตรวจค้นบุคคลหรือสถานที่ต้องสงสัยในเขตศาสนสถาน และ/หรือสุสาน เป็นต้น ซึ่งกรณีเหล่านี้ทำให้นักวิชาการบางส่วนสรุปว่ากฎหมายเหล่านี้คือกรอบที่อนุญาตให้ เจ้าหน้าที่ผู้ปฏิบัติงานกระทำในสิ่งที่ชาวบ้านมองว่าเป็นการละเมิดสิทธิมนุษยชน³ แต่ในขณะที่มีผู้ ตั้งคำถามถึงความรุนแรงเข้มงวดของปฏิบัติการภายใต้อำนาจของกฎหมายดังกล่าวกลับมี ประชาชนในบางส่วนในพื้นที่ดังกล่าวที่ไม่แน่ใจในประสิทธิภาพของกฎหมายเหล่านี้ เช่น ประชาชนในพื้นที่นราธิวาสจำนวน 131 คน ซึ่งหลบหนีเข้าไปลี้ภัยในประเทศมาเลเซียและให้ เหตุผลว่าพวกเขาไม่เชื่อมั่นว่ารัฐบาลไทยจะสามารถคุ้มครองสวัสดิภาพในชีวิตและทรัพย์สินของ พวกเขาได้ ซึ่งปรากฏการณ์เช่นนี้ทำให้นักวิชาการบางส่วนถึงกับวิเคราะห์ว่านี่คือภาพพจน์ที่ “ยับเยินที่สุด” ของประเทศไทย⁴ นอกจากนี้ยังมีคนอีกหลายกลุ่มที่ “มอง” และ “เลือกใช้” การดำรงอยู่ของกฎหมายเหล่านี้ในประเด็นที่แตกต่างกันไปอย่างน่าสนใจ เช่น ในขณะที่ กลุ่มผู้ก่อความไม่สงบในพื้นที่นิยมนำประเด็นเรื่องความไม่เหมาะสมของการปฏิบัติงานภายใต้ กฎหมายเหล่านี้มาใช้เป็นประเด็นเพื่อปลุกกระดมมวลชนในพื้นที่ให้ต่อต้านรัฐมากขึ้น แต่ผู้ปฏิบัติงานของรัฐในพื้นที่กลับต้องการกฎหมายที่ให้อำนาจปฏิบัติการมากขึ้นเช่นกัน⁵ ขณะเดียวกันมีแนวคิดอีกกลุ่มหนึ่งที่เสนอให้ใช้กฎหมายความมั่นคงเหล่านี้อย่างรอบคอบ โดยใช้ จุดแข็งของหลัก “นิติศาสตร์” เพื่อจัดการผู้กระทำผิด และใช้หลัก “รัฐศาสตร์” เพื่อดึงดูดจิตใจ มวลชนผู้อยู่ตรงข้ามรัฐให้เข้ามาเป็นส่วนหนึ่งของรัฐ⁶

³รุ่งรวี เฉลิมศรีภิญโญรัช, “การคัดเลือกและการปฏิบัติหน้าที่ของเจ้าหน้าที่ทหารตำรวจกับการละเมิด สิทธิมนุษยชนในสามจังหวัดชายแดนภาคใต้,” ใน ชัยวัฒน์ สถาอานันท์ (บรรณาธิการ), *แผ่นดินจินตนาการ* (กรุงเทพฯ : มติชน, 2551), หน้า 197.

⁴นงนุช สิงหนเดชะ, “ภาพพจน์ที่ยับเยินของไทย,” ใน *มติชนรายวัน* วันที่ 12 ตุลาคม พ.ศ. 2548, หน้า 6.

⁵ดูข้อเสนอของ พล.ท. ดาร์พงษ์ รัตนสุวรรณ ผู้ช่วยเสนาธิการทหารบกฝ่ายยุทธการ และพล.ต. จำลอง คุณสงค์ รองแม่ทัพภาคที่ 4 เกี่ยวกับความจำเป็นที่ต้องมีกฎหมายที่ให้อำนาจสูงสุดในการปฏิบัติการของ เจ้าหน้าที่ ใน “กอ. รมน. กับการผลักดันกฎหมายความมั่นคงข้อทับในชายแดนใต้,” ใน เว็บไซต์ศูนย์เฝ้าระวัง สถานการณ์ภาคใต้ www.deepsouthwatch.org/node/264 สืบค้นเมื่อ 5 มกราคม พ.ศ. 2553

⁶วีรพงษ์ รามางกูร, *ประชาชาติธุรกิจ*, วันที่ 15 พฤศจิกายน 2547 ปีที่ 28 ฉบับที่ 3636, หน้า 2.

เนื่องจากสถานการณ์ความรุนแรงในพื้นที่จังหวัดชายแดนภาคใต้ซึ่งมีอาณาเขตติดต่อกับประเทศมาเลเซียทำให้คนไทยจำนวนมากทั้งในและนอกพื้นที่ดังกล่าวมักเปรียบเทียบสถานการณ์ความมั่นคงและกระบวนการรักษาความสงบที่เกิดขึ้นในประเทศไทยและประเทศมาเลเซียอยู่เสมอๆ โดยที่ผู้คนจำนวนมากในสังคมไทยมักกล่าวถึงหรือมีมโนทัศน์เกี่ยวกับระบบกฎหมายของประเทศมาเลเซียในแง่ที่ชื่นชมความเข้มงวดต่อการบังคับใช้กฎหมาย เช่น มักกล่าวว่ากฎหมายของมาเลเซียศักดิ์สิทธิ์ มีบทลงโทษที่เข้มงวด เป็นธรรม และมักนำเอามโนทัศน์เช่นนี้มาเปรียบเทียบและกล่าวถึงระบบกฎหมายของประเทศไทยในแง่ลบหลายด้าน ทั้งเรื่องประสิทธิภาพ การบังคับใช้ อำนาจหน้าที่ เป็นต้น มโนทัศน์เช่นนี้อาจไม่ใช่สิ่งที่ผิดพลาดอย่างสิ้นเชิง เพราะที่ผ่านมารัฐบาลมาเลเซียได้พัฒนาระบบกฎหมายให้มีประสิทธิภาพมาอย่างต่อเนื่อง ขณะที่สังคมไทยมักได้รับข้อมูลข่าวสารเกี่ยวกับการบังคับใช้กฎหมายอย่างเข้มงวดในประเทศมาเลเซียอยู่เสมอ ทำให้มโนทัศน์เรื่องความเข้มงวดของกฎหมายและความสงบเรียบร้อยของผู้คนและสังคมมาเลเซียแพร่หลายในสังคมไทยอย่างหลีกเลี่ยงไม่ได้ จึงสอดคล้องกับลักษณะที่กล่าวไปข้างต้นว่าคนไทยจำนวนมากไม่น้อยมีโลกทัศน์ที่มีแนวโน้มค่อนข้างชื่นชมต่อความเข้มงวดในเนื้อหาสาระและการบังคับใช้กฎหมายในประเทศมาเลเซีย⁷ ดังนั้นเมื่อเกิดเหตุการณ์ความไม่สงบต่างๆ ขึ้นในประเทศไทยจึงมักมีการเปรียบเทียบกับประเทศมาเลเซียอยู่เสมอๆ โดยเฉพาะกรณีที่มีผู้เรียกร้องให้รัฐบาลไทยบังคับใช้กฎหมายในพื้นที่ดังกล่าวให้เข้มงวดขึ้นเช่นเดียวกับที่รัฐบาลมาเลเซียบังคับใช้กฎหมายอย่างเข้มงวดเพื่อแก้ไขปัญหาต่างๆ การเปรียบเทียบเช่นนี้เกิดขึ้นหลายกรรมหลายวาระจนทำให้เป็นเสมือนการหมิ่นแคลนว่ากฎหมายด้านความมั่นคงของไทยขาดประสิทธิภาพต่อการจัดการกับปัญหาความไม่สงบในพื้นที่จังหวัดชายแดนภาคใต้ได้อย่างสิ้นเชิง ขณะที่กฎหมายของมาเลเซียเป็นดังยาวิเศษที่สามารถแก้ไขปัญหาความไม่สงบในพื้นที่จังหวัดชายแดนภาคใต้ได้เป็นอย่างดี⁸ หรือมีบางข้อเสนอที่ระบุถึงขั้นที่ว่ารัฐบาลไทยควรฟังคำแนะนำจากอดีตผู้นำมาเลเซียซึ่งมีความเข้าใจเกี่ยวกับพื้นที่ชายแดนภาคใต้ของไทยเป็นอย่างดี⁹

การที่รัฐบาลมาเลเซียสามารถรักษาความมั่นคงของประเทศได้เป็นอย่างดีคืออย่างที่คุณคนจำนวนมากไม่น้อยในสังคมไทยเข้าใจนั้น อาจเป็นผลมาจากเงื่อนไขและปัจจัยหลายประการ แต่มี

⁷ น่าสนใจว่าข่าวสารที่สังคมไทยรับรู้เกี่ยวกับความ “เด็ดขาด” ของกฎหมายมาเลเซียนั้น มักเป็นกฎหมายเกี่ยวกับยาเสพติดและอาชญากรรมเป็นหลัก จึงอาจพ้องกับทัศนคติของคนไทยจำนวนมากที่ต้องการให้ปราบปรามยาเสพติดและอาชญากรรมในสังคมไทยอย่างเด็ดขาดเช่นกัน

⁸ มีข้อเสนอให้รัฐบาลไทยเอาอย่างรัฐบาลมาเลเซียด้วยการบังคับใช้กฎหมายการห้ามครอบครองอาวุธอย่างสิ้นเชิงในพื้นที่สามจังหวัดชายแดนภาคใต้ โดยเสนอบทลงโทษประหารชีวิตผู้ครอบครองอาวุธ เช่น กมล กมลตระกูล “เดินคนละฟาก,” ใน *ประชาชาติธุรกิจ* 18 มิถุนายน 2552 ปีที่ 33 ฉบับที่ 4115, หน้า 37.

⁹ อุกฤษฏ์ ปัทมานันท์, *มติชนรายสัปดาห์*, 5 พฤศจิกายน 2547 ปีที่ 25 ฉบับที่ 1264, หน้า 16.

เหตุผลสำคัญประการหนึ่งที่ทำให้รัฐบาลมาเลเซียมีประสิทธิภาพและความเข้มแข็งในการจัดการกับปัญหาความไม่สงบในประเทศของตนมาอย่างต่อเนื่อง คือ การดำรงอยู่ของกฎหมายฉบับหนึ่งที่เรียกว่า “กฎหมายความมั่นคงภายใน” (Internal Security Act : ISA) โดยกฎหมายฉบับนี้เป็นหนึ่งในเครื่องมือสำคัญของรัฐบาลมาเลเซีย โดยเฉพาะการที่ตัวบทในกฎหมายฉบับนี้ให้อำนาจอย่างสูงแก่รัฐบาลเพื่อแก้ไขปัญหาความไม่สงบที่อาจเป็นภัยต่อความมั่นคงของประเทศได้เป็นอย่างดี เพราะนับตั้งแต่ประกาศใช้กฎหมายฉบับนี้ในปี ค.ศ. 1960 รัฐบาลมาเลเซีย¹⁰ ได้ใช้กฎหมายฉบับนี้ควบคุมและรักษาความสงบเรียบร้อยภายในประเทศมาอย่างต่อเนื่อง

การประกาศใช้กฎหมายความมั่นคงภายในฉบับนี้มีเพียงแต่สะท้อนให้เห็นการให้อำนาจอย่างสูงแก่รัฐบาลเพื่อจัดการปัญหาด้านความไม่สงบภายในประเทศเท่านั้น หากแต่ยังสะท้อนให้เห็นถึงความสัมพันธ์อย่างใกล้ชิดระหว่างการเกิดขึ้นและการดำรงอยู่ของกฎหมายฉบับนี้กับบริบททางการเมืองและความมั่นคงของมาเลเซียมาตั้งแต่ต้น เพราะกฎหมายฉบับนี้เริ่มประกาศใช้ในวันที่ 1 สิงหาคม ค.ศ. 1960 ซึ่งเป็นเวลาเพียงหนึ่งวันหลังจากที่รัฐบาลมาเลเซียในขณะนั้นประกาศยุติ “ภาวะฉุกเฉิน” ที่ดำรงมาเกินกว่า 1 ทศวรรษในประเทศแห่งนี้ลง¹¹ ทั้งนี้รัฐบาลมาเลเซียในขณะนั้นคาดหวังว่ากฎหมายฉบับนี้จะเป็เครื่องมือและหลักประกันเพื่อรักษาความปลอดภัยในชีวิตและทรัพย์สินของประชาชนและความมั่นคงของรัฐสืบต่อไป ดังนั้นกฎหมายฉบับนี้จึงให้อำนาจอย่างสูงแก่รัฐบาลมาเลเซียและเจ้าหน้าที่ผู้ปฏิบัติงานด้านความมั่นคง เช่น เจ้าหน้าที่รัฐสามารถจับกุมผู้ต้องสงสัยว่าเป็นภัยคุกคามต่อความมั่นคงและสันติภาพของรัฐได้ทันที และสามารถคุมขังคนเหล่านั้นได้โดยไม่จำเป็นต้องไต่สวนอย่างเปิดเผยและไม่จำกัดเวลา ทั้งนี้เจ้าหน้าที่ของรัฐยังไม่จำเป็นต้องพิสูจน์ให้เห็นว่าบุคคลที่ถูกจับกุมคุมขังนั้นกระทำผิดจริงตามข้อกล่าวหา¹²

¹⁰ นับตั้งแต่อังกฤษเริ่มเข้ามาผนวกดินแดนแถบนี้เข้าเป็นอาณานิคมในช่วงปลายคริสต์ศตวรรษที่ 18 ดินแดนแห่งนี้เป็นที่รู้จักในนามของมลายา (Malaya) โดยอาจมีชื่อเรียกที่ต่างกันไปในบางยุค เช่น “สหภาพมลายา” หรือ “สหพันธรัฐมลายา” แม้จนกระทั่งได้รับเอกราชในปี ค.ศ. 1957 ก็ยังคงใช้ชื่อว่า “สหพันธรัฐมลายา” จนกระทั่งในปี ค.ศ. 1963 เมื่อมีการผนวกเอาสิงคโปร์ และซาราวักเข้ามาเป็นส่วนหนึ่งของประเทศแห่งนี้ จึงเปลี่ยนชื่อประเทศเป็น “สหพันธรัฐมาเลเซีย” และใช้ชื่อดังกล่าวมาจนกระทั่งปัจจุบัน

¹¹ ภาวะฉุกเฉิน เป็นสถานการณ์ที่เกิดขึ้นเมื่อรัฐบาลอาณานิคมอังกฤษและรัฐบาลมาเลเซียในช่วงเดือนมิถุนายน ค.ศ. 1948 – กรกฎาคม ค.ศ. 1960 ประกาศพระราชกฤษฎีกาภาวะฉุกเฉิน (Emergency Regulations Ordinance: ERO) โดยนำปฏิบัติการปราบปรามทางทหารและปฏิบัติการทางการเมืองมาใช้ร่วมกันอย่างเข้มงวดเพื่อควบคุมการเคลื่อนไหวของขบวนการคอมมิวนิสต์ที่เคลื่อนไหวอยู่ในมลายาในขณะนั้น

¹² ดูรายละเอียดใน สุรชาติ บำรุงสุข, “กฎหมายความมั่นคงกับปัญหาสิทธิมนุษยชน บทเรียนจากมาเลเซีย,” ใน *มติชนสุดสัปดาห์*, ปีที่ 27, ฉบับที่ 1411, 31 สิงหาคม – 6 กันยายน 2550, หน้า 36-37. และ

ถึงแม้ว่ากฎหมายฉบับนี้จะมีประสิทธิภาพสูงและเป็นเครื่องมือสำคัญที่รัฐบาลมาเลเซียใช้เพื่อรักษาความสงบเรียบร้อยภายในประเทศ จนอาจมีส่วนให้ผู้คนจำนวนมากในสังคมไทยมีทัศนะเชิงบวกต่อความเด็ดขาดของรัฐบาลมาเลเซียในเรื่องการรักษาความมั่นคงก็ตาม แต่ในอีกแง่หนึ่งกลับน่าสนใจว่ามีพลเมืองของมาเลเซียจำนวนไม่น้อยที่มีได้ชื่นชมยินดีกับการดำรงอยู่ของกฎหมายฉบับนี้ ซ้ำยังกลับตั้งข้อสังเกตเชิงลบหลายประการต่อการบังคับใช้กฎหมายฉบับนี้ ลักษณะดังกล่าวเกิดขึ้นเพราะมีข้อสังเกตว่ารัฐบาลมาเลเซียเริ่มนำกฎหมายฉบับนี้ซึ่งมีวัตถุประสงค์เพื่อพิทักษ์ความมั่นคงของประเทศมาใช้ประโยชน์ทางการเมืองของรัฐบาลเอง โดยเฉพาะการใช้อำนาจของกฎหมายฉบับนี้จับกุมและคุมขังบุคคลจำนวนมากทั้งนักวิชาการ นักศึกษา นักการเมือง นักเคลื่อนไหวทางสังคม สมาชิกองค์กรพัฒนาเอกชน ฯลฯ ซึ่งบุคคลเหล่านี้มิได้มีทำที่ว่าเป็น “ภัยคุกคามต่อความมั่นคงของประชาชนและประเทศชาติ” แต่อย่างไร และหากกล่าวกันให้ถึงที่สุดแล้วบุคคลเหล่านี้อาจเป็นเพียง “ภัยคุกคามต่อความมั่นคงของฝ่ายรัฐบาล” เท่านั้น ดังปรากฏบุคคลที่มีชื่อเสียงซึ่งเคยต้องโทษคุมขังภายใต้อำนาจของกฎหมายฉบับนี้หลายราย อาทิ นายอันวาร์ อิบรอฮิม (Anwar Ibrahim) ที่เคยต้องโทษคุมขังถึง 2 วาระ คือ ในปี ค.ศ. 1974 ขณะที่เป็นแกนนำของนักศึกษาที่เคลื่อนไหวทางการเมือง และในปี ค.ศ. 1998 ขณะที่ เป็นรองนายกรัฐมนตรี ด้วยข้อหาทุจริตในหน้าที่และประพฤติผิดทางเพศ นอกจากนี้ยังมีกรณีการจับกุมนักการเมืองฝ่ายค้าน รวมถึงนักเคลื่อนไหวทางการเมืองและสังคมกว่า 100 คน ในวันที่ 27 ตุลาคม ค.ศ. 1987 ภายใต้ภารกิจของรัฐบาลมาเลเซียที่ใช้ชื่อว่า “ปฏิบัติการลาลัง” (Operation Lalang)¹³ โดยตั้งข้อหาแก่คนเหล่านั้นว่า “...พัวพันในกิจกรรมซึ่งกระตุ้นให้เกิดความแตกแยกระหว่างเชื้อชาติภายในประเทศหรือมีส่วนกระตุ้นความรู้สึกเรื่องเชื้อชาติแก่ชุมชนชาวจีน...”¹⁴

การที่รัฐบาลมาเลเซียเริ่มนำกฎหมายความมั่นคงภายในมาใช้ประโยชน์เพื่อรักษาความมั่นคงทางการเมืองของตน ทำให้ในเวลาต่อมาเริ่มมีการตั้งข้อสังเกตว่ากฎหมายฉบับนี้ได้สร้างวัฒนธรรมความเงี้ยบบังและข้อห้ามแก่พลเมืองมาเลเซียเกี่ยวกับการถกเถียงกันในประเด็นที่อ่อนไหว¹⁵ และเริ่มมีกลุ่มคนจากหลายภาคส่วนเรียกร้องให้รัฐบาลมาเลเซียยกเลิกการบังคับใช้

Zakaria Haji Ahmad, *The Encyclopedia of Malaysia: Government and Politics (1946-2000)* (Singapore : Archipelago Press, 2006), p. 49.

¹³ Operation Lalang เป็นภาษามลายูตรงกับภาษาอังกฤษว่า “Weeding Operation” อาจแปลเป็นภาษาไทยได้ว่า “ภารกิจถอนรากถอนโคน”

¹⁴ Kua Kia Soong, *The Malaysian Civil Rights Movement* (Pelaling Jaya : Strategic Information Research Development, 2005), p. 163-164.

¹⁵ Clark. D. Neher, *Southeast Asia in the New International Era* (Colorado : Westview Press, 1984), p. 134.

กฎหมายฉบับนี้ แต่รัฐบาลมาเลเซียยังคงบังคับใช้กฎหมายฉบับนี้อย่างมีนัยสำคัญทางการเมือง ต่อเนื่องเรื่อยมา

เมื่อย้อนกลับไปกล่าวถึงมโนทัศน์ของคนไทยหลายกลุ่มที่ชื่นชมต่อระบบกฎหมายของ มาเลเซียดังที่ได้กล่าวไปแล้วข้างต้น ทำให้เกิดข้อสังเกตว่ามโนทัศน์ดังกล่าวอาจเกิดขึ้นโดยมิได้ พิจารณาถึงบริบท เงื่อนไขและปัจจัยแวดล้อมหลายส่วนที่ต่างกันระหว่างประเทศไทยกับประเทศ มาเลเซีย และแทบมิได้พิจารณาเลยว่า “ความเข้มงวด” ของกฎหมายในมาเลเซียนั้นเป็นสิ่งที่ ประชาชนมาเลเซียทั้งหมดให้การยอมรับหรือไม่ และความเข้มงวดนั้นบังคับใช้โดยเท่าเทียมกับ ประชาชนทุกกลุ่มเชื้อชาติ ชนชั้น ศาสนา หรือมีวาระซ่อนเร้นทางการเมืองของรัฐบาลมาเลเซีย หรือไม่ และที่น่าสังเกตคือในขณะที่มีผู้คนจำนวนมากในสังคมไทยที่ไม่พอใจต่อการบังคับใช้ กฎหมายเกี่ยวกับความมั่นคงฉบับต่างๆ ในพื้นที่จังหวัดชายแดนภาคใต้ แต่กลับมีการเคลื่อนไหว เพื่อเรียกร้องให้ยกเลิกกฎหมายความมั่นคงฉบับต่างๆ ในระดับที่ค่อนข้างจำกัดทั้งแนวทางและ กลุ่มขบวนการ คือ มีเพียงกลุ่มผู้ปฏิเสธรัฐซึ่งเลือกจับอาวุธขึ้นสู้ รวมถึงกลุ่มนักวิชาการและ สื่อมวลชนบางส่วนที่อภิปรายการทำงานของรัฐบาลในประเด็นนี้ผ่านงานทางวิชาการและช่องทาง สื่อสารมวลชนเท่านั้น แต่แทบไม่ปรากฏว่ามีพรรคการเมืองหรือกลุ่มองค์กรใดๆ ที่เคลื่อนไหว ทางการเมืองในระดับที่จริงจังหรือเป็นที่รู้จักในวงกว้างว่าคัดค้านหรือต่อต้านการบังคับใช้กฎหมาย ดังกล่าว ทั้งๆ ที่ประเทศไทยแทบไม่มีปัญหาเรื่องข้อจำกัดทางเสรีภาพในการแสดงความคิดเห็น ทางการเมืองมากนัก แต่ในทางกลับกันประเทศมาเลเซียที่มีภาพลักษณ์เรื่องข้อกฎหมายที่เข้มงวด และการบังคับใช้กฎหมายอย่างมีประสิทธิภาพ โดยเฉพาะในด้านการควบคุมเสรีภาพ ทางการเมืองของผู้คนจนไม่น่าเชื่อว่าจะมีบุคคลหรือกลุ่มองค์กรใดที่จะลุกขึ้นมาท้าทาย ความมั่นคงของอำนาจรัฐได้อีกต่อไป กลับมีการเคลื่อนไหวทางการเมืองอย่างหลากหลายทั้งในแง่ จำนวน รูปแบบ และวิธีการ เพื่อเรียกร้องให้รัฐบาลมาเลเซียยกเลิกกฎหมายความมั่นคงภายใน

ในบรรดากลุ่มผู้เรียกร้องให้รัฐบาลมาเลเซียยกเลิกกฎหมายความมั่นคงภายในนั้น องค์กร เสี่ยงประชาชนมาเลเซีย (Voice of The Malaysian People / Suara Rakyat Malaysia : SUARAM) เป็นองค์กรพัฒนาเอกชน (Non Government Organization : NGO) ที่มีบทบาท สำคัญอย่างยิ่งในการเคลื่อนไหวเรียกร้องให้รัฐบาลมาเลเซียยกเลิกกฎหมายฉบับนี้ โดยองค์กร แห่งนี้ก่อตั้งขึ้นในปี ค.ศ. 1989 จากความร่วมมือระหว่างนักวิชาการ นักการเมือง สื่อมวลชน นักสิทธิมนุษยชน และเจ้าหน้าที่องค์กรพัฒนาเอกชน ฯลฯ ซึ่งสมาชิกผู้ก่อตั้งส่วนใหญ่ คือ อดีต ผู้ต้องหาใน “ปฏิบัติการลาลัง” และส่วนใหญ่เป็นผู้ที่เคยต้องขังโดยกฎหมายความมั่นคงภายใน มาก่อนทั้งสิ้น ที่ผ่านมาองค์กร SUARAM ได้ดำเนินงานอย่างต่อเนื่องเพื่อต่อต้านการบังคับใช้ กฎหมายภายใน และเพื่อเรียกร้องสิทธิต่างๆ ให้แก่ผู้ที่ถูกจับกุมและคุมขังภายใต้กฎหมายฉบับ ดังกล่าว โดยองค์กร SUARAM ได้เคลื่อนไหวทั้งภายในประเทศและระหว่างประเทศซึ่งการ

เคลื่อนไหวสำคัญภายในประเทศประกอบด้วยกิจกรรมต่างๆ เช่น การเผยแพร่ข้อมูลและให้ความรู้แก่ประชาชนมาเลเซียเกี่ยวกับข้อบกพร่องเกี่ยวกับตัวบทและการบังคับใช้กฎหมายความมั่นคงภายใน รวมทั้งการจัดชุมนุมเรียกร้องให้รัฐบาลมาเลเซียยกเลิกกฎหมายความมั่นคงภายใน โดยเฉพาะการชุมนุมใหญ่ครั้งล่าสุดที่จัดขึ้นกลางกรุงกัวลาลัมเปอร์ในช่วงต้นเดือนสิงหาคม ค.ศ. 2009 ซึ่งมีผู้เข้าร่วมชุมนุมเป็นจำนวนมาก โดยสื่อภาคประชาชนในเครือข่ายอินเทอร์เน็ตของมาเลเซียระบุว่า มีผู้เข้าร่วมการชุมนุมครั้งนี้ถึง 20,000 คน¹⁶ ขณะที่การเคลื่อนไหวขององค์กร SUARAM ในกิจกรรมระหว่างประเทศ คือ การสมัครเข้าเป็นสมาชิกขององค์กรระหว่างประเทศที่ดูแลเรื่องสิทธิมนุษยชน เช่น องค์กรสากลว่าด้วยการต่อต้านการลงทัณฑ์ (The World Organization Against Torture หรือ Organisation Mondiale Contre la Torture : OMCT) เพื่อเผยแพร่ข้อมูลและสถานการณ์เรื่องปัญหาเรื่องการละเมิดสิทธิมนุษยชนในมาเลเซียอีกด้วย

จากเงื่อนไขข้างต้นจึงนำไปสู่ความต้องการที่จะศึกษาในประเด็น "ความเคลื่อนไหวทางการเมืองขององค์กร SUARAM ในการต่อต้านกฎหมายความมั่นคงภายในของมาเลเซีย (ค.ศ. 1989 – 2009)" เพราะเวลา 2 ทศวรรษ นับตั้งแต่องค์กร SUARAM ก่อตั้งขึ้นในปี ค.ศ. 1989 องค์กรนี้ได้มีปฏิสัมพันธ์อย่างใกล้ชิดกับกฎหมายความมั่นคงภายใน โดยเฉพาะการเคลื่อนไหวทางการเมืองเพื่อต่อต้านการดำรงอยู่ของกฎหมายฉบับนี้มาอย่างต่อเนื่อง และแม้ว่าที่ผ่านมาจะมีผู้ศึกษาเกี่ยวกับกฎหมายความมั่นคงของประเทศมาเลเซียมาแล้วพอสมควร แต่ยังมีงานค้นคว้าทางวิชาการไม่มากนักที่ศึกษาเกี่ยวกับปฏิริยาทางการเมืองของกลุ่มผู้ที่ปฏิเสธกฎหมายฉบับนี้ โดยเฉพาะในกรณีขององค์กร SUARAM ซึ่งนอกจากเอกสารเผยแพร่ของบุคลากรที่สังกัดในองค์กร SUARAM แล้วยังไม่ปรากฏงานทางวิชาการที่ศึกษาถึงบทบาทขององค์กรแห่งนี้โดยตรง การศึกษาครั้งนี้ตั้งอยู่บนพื้นฐานของคำถามสำคัญ คือ กฎหมายความมั่นคงภายในมีที่มาและความสำคัญต่อการเมืองมาเลเซียอย่างไร อะไรคือเหตุผลที่ทำให้องค์กร SUARAM เคลื่อนไหวทางการเมืองเพื่อต่อต้านกฎหมายความมั่นคงภายใน การเคลื่อนไหวทางการเมืองขององค์กร SUARAM เพื่อต่อต้านกฎหมายความมั่นคงภายใน มีรูปแบบ ลักษณะ รวมถึงพัฒนาการอย่างไร และการเคลื่อนไหวทางการเมืองขององค์กร SUARAM เพื่อต่อต้านกฎหมายความมั่นคงภายใน ก่อให้เกิดผลกระทบต่อการเมืองมาเลเซียอย่างไร

การศึกษานี้เป็นความพยายามทำความเข้าใจประเทศเพื่อนบ้าน โดยมุ่งศึกษาและมองประเทศเพื่อนบ้านบนพื้นฐานของหลักฐาน ข้อมูล ข้อเท็จจริง ในประเด็นที่ว่าด้วยกระบวนการของรัฐบาลและประชาชนมาเลเซียในการจัดการปัญหาการเมืองและความมั่นคงของตนเอง อย่างไรก็ตามเนื่องจากที่ผ่านมาการศึกษาเกี่ยวกับความมั่นคงทั้งในกรณีของประเทศมาเลเซีย

¹⁶<http://www.malaysiakini.com/news/109707> สืบค้นเมื่อ 15 ธันวาคม พ.ศ. 2552

และประเทศอื่นๆ มักให้ความสำคัญกับบทบาทของรัฐบาลเป็นประการสำคัญ ทั้งยังพบว่ารัฐบาลของประเทศต่างๆ มักเป็นผู้ที่มีบทบาทสำคัญในการนิยามความหมายและการถือครองอำนาจในการดูแลด้านความมั่นคงโดยเฉพาะในกรณีของการบังคับใช้กฎหมายต่างๆ ที่ว่าด้วยความมั่นคง ในขณะที่ประชาชนที่ได้รับผลกระทบจากนโยบายหรือกฎหมายด้านความมั่นคงยังแทบไม่มีช่องทางในการให้ความหมายหรือมีส่วนยึดกุมอำนาจด้านความมั่นคงมากนัก งานชิ้นนี้จึงจะพยายามนำเสนอข้อมูลเกี่ยวกับความมั่นคงและประเด็นของกลุ่มชาวมาเลเซียกลุ่มหนึ่งที่ปฏิเสธกฎหมายด้านความมั่นคงของรัฐบาลมาเลเซีย ซึ่งการศึกษาครั้งนี้อาจช่วยให้เข้าใจความเคลื่อนไหวอย่างมีพลวัตของผู้คนและการเมืองประเทศมาเลเซียได้อีกมิติหนึ่ง

การศึกษาเรื่อง “ความเคลื่อนไหวทางการเมืองขององค์กร SUARAM ในการต่อต้านกฎหมายความมั่นคงภายในของมาเลเซีย (ค.ศ. 1989 – 2009)” มีเอกสารและผลงานการศึกษาซึ่งสามารถใช้เป็นพื้นฐานและแนวทางศึกษาเพิ่มเติมได้พอสมควร ซึ่งอาจแบ่งเอกสารดังกล่าวออกเป็น 3 กลุ่ม ดังนี้

1. เอกสารที่ให้ภาพบริบททางการเมือง เศรษฐกิจ และสังคมของมาเลเซีย ทั้งในส่วนที่เป็นเรื่องราวในประวัติศาสตร์และข้อมูลร่วมสมัย ซึ่งเอกสารสำคัญในกลุ่มนี้มีดังนี้

หนังสือของ Babara Watson Andaya and Leonard Y. Andaya เรื่อง *A History of Malaysia* ซึ่งเป็นงานประวัติศาสตร์มาเลเซียที่แพร่หลายและได้รับการยอมรับในวงวิชาการ ผู้ศึกษาประวัติศาสตร์มาเลเซีย โดยเฉพาะกรอบของงานชิ้นนี้ที่ให้ภาพประเทศมาเลเซียซึ่งมีลักษณะของ “รัฐชาติ” ที่มีพัฒนาการทางประวัติศาสตร์สืบเนื่องมาจากอาณาจักรต่างๆ ในยุคจารีต ก่อนที่จะพัฒนามาเป็นประเทศที่มีโครงสร้างความเป็นรัฐสมัยใหม่ในปัจจุบัน เอกสารฉบับนี้เป็นประโยชน์ในแง่ที่ช่วยให้เข้าใจพัฒนาการของความเป็นรัฐของมาเลเซียได้เป็นอย่างดี อย่างไรก็ตาม เอกสารฉบับนี้อาจมุ่งชี้ให้เห็น “ความสำเร็จ” ของกระบวนการสร้างชาติ โดยเฉพาะความสำเร็จของ “อำนาจรัฐ” ในดินแดนมาเลเซียในแต่ละยุคสมัย แต่อาจไม่ได้กล่าวถึงกรณีของ “คู่ตรงข้าม” หรือ “ผู้ปฏิเสธอำนาจรัฐบาลมาเลเซีย” มากเท่าที่ควร ทั้งที่กลุ่มคนเหล่านี้เป็นส่วนหนึ่งในกระบวนการ “การสร้างชาติ” มาเลเซีย เช่นเดียวกัน¹⁷

หนังสือของ Lim Kit Siang เรื่อง *Malaysia in Dangerous 80's* งานเขียนของนักการเมืองฝ่ายค้านคนสำคัญของมาเลเซีย ซึ่งเคยเป็นผู้ต้องขังภายใต้อำนาจกฎหมายความมั่นคงภายใน หนังสือเล่มนี้นำเสนอปัญหาของมาเลเซียหลายประการในช่วงต้นทศวรรษ 1980 อาทิ ปัญหาเรื่องที่รัฐบาลมาเลเซียให้สิทธิแก่กลุ่มเชื้อชาติต่างๆ ไม่เท่าเทียมกัน ปัญหาการปกครองของรัฐบาลมาเลเซียที่มีลักษณะอำนาจนิยม เป็นต้น ผลพวงจากข้อเสนอดังกล่าวทำให้รัฐบาลมาเลเซีย

¹⁷Babara Watson Andaya and Leonard Y. Andaya, *A History of Malaysia*, (Basingstoke (England) : Palgrave), 2001.

บางยุคมองว่าเนื้อหาบางส่วนของหนังสือเล่มนี้เป็น การสร้าง ความแตกแยกทางเชื้อชาติให้เกิดขึ้น ในมาเลเซีย อย่างไรก็ตามงานชิ้นนี้มีส่วนสำคัญที่สะท้อนให้เห็นภาพแนวคิดและมุมมองของ นักการเมืองฝ่ายค้านคนสำคัญของมาเลเซียที่มีต่อสภาพการเมืองมาเลเซียและกฎหมาย ความมั่นคงภายในได้เป็นอย่างดี¹⁸

หนังสือของ Gordon P. Means เรื่อง *Malaysian Politics: The Second Generation* เป็นงานทางวิชาการที่ค้นคว้าเรื่องราวเกี่ยวกับบริบททางการเมืองของมาเลเซียในช่วงหลังจาก ทศวรรษ 1970 – 1990 ได้อย่างน่าสนใจ โดยเฉพาะในประเด็นเกี่ยวกับบทบาทของบรรดาแกนนำ ทางการเมืองในมาเลเซีย อย่างไรก็ตามงานชิ้นนี้ศึกษาเน้นหนักที่บรรดานักการเมืองชาวมลายู โดยเฉพาะบรรดาชาวมลายูที่เป็นกลุ่มผู้นำพรรคอัมโนซึ่งเป็นแกนนำรัฐบาล ในขณะที่ให้ภาพ นักการเมืองจากกลุ่มเชื้อชาติหรือกลุ่มองค์กรการเมืองอื่นๆ เป็นเพียงส่วนประกอบของเวที การเมืองมาเลเซียเท่านั้น งานชิ้นนี้มีประโยชน์ที่ให้ภาพบริบททางการเมืองของมาเลเซีย¹⁹

หนังสือของ R.S. Milne and Diane K. Mauzy เรื่อง *Malaysian Politics under Mahathir* เป็นงานที่ให้ภาพการดำรงตำแหน่งของนายกรัฐมนตรีที่ครองตำแหน่งยาวนานที่สุดใน ประวัติศาสตร์การเมืองของมาเลเซีย หนังสือเล่มนี้แสดงให้เห็นภาพการก้าวขึ้นสู่อำนาจ และ การรักษาอำนาจทางการเมืองของนายกรัฐมนตรีผู้นี้ ซึ่งเนื้อหาที่เป็นประโยชน์ต่องานวิจัยชิ้นนี้ คือ เนื้อหาส่วนที่วิเคราะห์และอภิปรายบทบาททางการเมืองของนายแพทย์มหาเธร์ โมฮัมหมัด นายกรัฐมนตรีที่ถูกกล่าวขานว่ามีลักษณะของ “อำนาจนิยม” และการบังคับใช้กฎหมาย ความมั่นคงภายในหลายครั้งในช่วงที่ดำรงตำแหน่งนายกรัฐมนตรี²⁰

หนังสือของ Meredith L. Weiss and Saliha Hassan เรื่อง *Social Movements in Malaysia from Moral communities to NGOs* ให้ภาพพัฒนาการขององค์กรพัฒนาเอกชนใน มาเลเซียจากอดีตถึงปัจจุบัน โดยเฉพาะเสนอการคลี่คลายตัวของบทบาทสมาคมหรือองค์กร การกุศลที่ค่อยๆ พัฒนาคลี่คลายมาเป็นองค์กรพัฒนาเอกชนในปัจจุบัน²¹ และงานของผู้เขียน คนเดียวกันเรื่อง *Protest and Possibilities, Civil Society and Coalitions for Political Change*

¹⁸Lim Kit Siang, *Malaysia in Dangerous 80s* (Kuala Lumpur : Hong Lee Printers, 1982).

¹⁹Gordon P. Means, *Malaysian Politics: The Second Generation* (Singapore : Oxford University Press, 1991).

²⁰R.S. Milne and Diane K. Mauzy, *Malaysian Politics under Mahathir* (London : Routledge, 1999).

²¹Meredith L. Weiss, "Saliha Hassan, "Malaysian NGOs History, Legal Framework and Characteristics," in *Social Movements in Malaysia from Moral communities to NGOs* (New York : Routledge, 2003).

in Malaysia ที่ศึกษาเกี่ยวกับพัฒนาการของกลุ่มการเมืองฝ่ายตรงข้ามกับรัฐบาลมาเลเซีย โดยมีจุดเน้นที่รูปแบบเครือข่ายการเมืองที่เป็นการรวมตัวกันระหว่างพรรคการเมืองกับเครือข่ายการเมืองภาคประชาชนเพื่อเรียกร้องความเปลี่ยนแปลงทางการเมืองจากรัฐบาลมาเลเซียในช่วงปลายทศวรรษ 1990²² งานทั้งสองชิ้นนี้เป็นงานของนักวิชาการคนสำคัญที่ศึกษาเกี่ยวกับองค์กรพัฒนาเอกชนในมาเลเซียมาอย่างต่อเนื่อง งานเหล่านี้จึงเป็นพื้นฐานการทำความเข้าใจบริบททางการเมืองของมาเลเซียและขบวนการทางการเมืองอื่นๆ โดยเฉพาะการเมืองภาคประชาชนและองค์กรพัฒนาเอกชนได้เป็นอย่างดี

หนังสือสถิติและข้อมูลทางการรายปี (Malaysia Official Year Book) ของรัฐบาลมาเลเซีย ที่จัดทำโดยกระทรวงสารสนเทศ (Department of Information Service) เอกสารชุดนี้แสดงถึงกิจกรรมและสถานการณ์ต่างๆ ในแต่ละปีของประเทศมาเลเซีย โดยเฉพาะกิจกรรมที่ขับเคลื่อนโดยหน่วยงานของรัฐบาล ซึ่งนอกจากเอกสารฉบับนี้จะช่วยสรุปความเป็นไปในแต่ละปีของประเทศมาเลเซียแล้ว ยังสะท้อนให้เห็นทัศนะของภาคประชาการมาเลเซียในประเด็นต่างๆ ได้อย่างน่าสนใจ²³

2. เอกสารที่เป็นประโยชน์ต่อการศึกษากฎหมายความมั่นคงภายในของมาเลเซีย ซึ่งเอกสารสำคัญในกลุ่มนี้เป็นตัวบทของกฎหมายและทัศนะผู้คนในมาเลเซียที่เกี่ยวข้องกับกฎหมายฉบับนี้ เช่น

เอกสารทางการมาเลเซียที่สรุปตัวบท ข้อมูลและรายละเอียดของกฎหมายความมั่นคงภายใน เช่น เอกสารของ The Commission of Law Revision เรื่อง Internal Security Act, 1960²⁴ ซึ่งเป็นการสรุปตัวบท เนื้อหา สาระ และพัฒนาการของการใช้กฎหมายความมั่นคง เป็นเอกสารขั้นต้นที่เป็นประโยชน์ต่อการศึกษาในประเด็นเกี่ยวกับกฎหมายฉบับนี้ได้เป็นอย่างดี และเอกสารของคณะกรรมการสิทธิมนุษยชนแห่งมาเลเซีย (Human Rights Commission of Malaysia) เรื่อง

²²Meredith Weiss, *Protest and Possibilities, Civil Society and Coalitions for Political Change in Malaysia* (Stanford : Stanford University Press, 2006).

²³Information Department, *Malaysia Official Year Book 1996* (Kuala Lumpur : Berita Publishing, Sdn, Bhd, 1996), Information Department, *Malaysia 1998* (Kuala Lumpur : Berita Publishing, Sdn, Bhd, 1998), Information Department, *Malaysia 2000 Yearbook* (Kuala Lumpur : Berita Publishing, Sdn, Bhd, 2000), Department of Information Service, *Malaysia Official Year Book 2001* (Kuala Lumpur : Berita Publishing, Sdn, Bhd, 2001).

²⁴The Commission of Law Revision, *Internal Security Act, 1960* (Kuala Lumpur : The Commission of Law Revision, 2006).

Review of The Internal Security Act, 1960²⁵ ซึ่งเอกสารชุดนี้เป็นประโยชน์ต่องานวิจัยชิ้นนี้ เพราะแสดงให้เห็นพัฒนาการของกฎหมายความมั่นคงภายใน ตั้งแต่จุดเริ่มต้นและสาเหตุที่มาของการร่างกฎหมายฉบับนี้ เนื้อหา สาระ ระเบียบปฏิบัติ กฎเกณฑ์ข้อบังคับปลีกย่อยต่างๆ และการบังคับใช้กฎหมายฉบับนี้ เป็นต้น

เอกสารรวบรวมบทปาถกถาและเอกสารเปิดเผื่อนี้จำนวนมากของนายแพทย์มหาเธร์ โมฮัมหมัด จาก Encyclopedia of Dr.Mahathir Bin Mohamad Prime Minister of Malaysia ซึ่งเอกสารเหล่านี้เป็นเอกสารชั้นต้นที่สะท้อนให้เห็นทัศนะเรื่องกฎหมายความมั่นคงภายใน ปัญหาสิทธิมนุษยชนและมุมมองต่อองค์กรพัฒนาเอกชน จากนายกรัฐมนตรีผู้อยู่ในตำแหน่งยาวนานกว่า 2 ทศวรรษและได้ชื่อว่าเป็นผู้ที่ใช้อำนาจของกฎหมายความมั่นคงภายในมาอย่างต่อเนื่องตลอดเวลาที่ดำรงตำแหน่งดังกล่าว ซึ่งเอกสารเหล่านี้อาจช่วยให้เข้าใจแง่มุมจากฝ่ายอำนาจรัฐ ผู้กุมอำนาจบังคับใช้กฎหมายฉบับนี้ได้ดียิ่งขึ้น²⁶ นอกจากนี้ยังมีเอกสารที่สำคัญอีกชิ้นหนึ่งคือ จดหมายของนายกรัฐมนตรีมหาเธร์ โมฮัมหมัดที่ส่งถึงบรรดาผู้นำของชาติต่างๆทั่วโลกในวาระต่างๆ ซึ่งมีจดหมายหลายฉบับที่เขียนขึ้นในวาระที่เกิดเหตุการณ์สำคัญระดับโลกหรือมีการนำเสนอประเด็นแลกเปลี่ยนทางความคิดระหว่างนายกรัฐมนตรีผู้นี้กับผู้นำของชาติอื่นๆ อาทิ จดหมายของนายกรัฐมนตรีมหาเธร์ โมฮัมหมัด ที่เขียนถึงบรรดาผู้นำมหาอำนาจชาติตะวันตก เช่น ประธานาธิบดี จอร์จ ดับเบิลยู. บุช แห่งสหรัฐอเมริกา และนายกรัฐมนตรีโทนี แบลร์ แห่งประเทศอังกฤษ หลังจากเหตุการณ์วินาศกรรมในสหรัฐอเมริกา ปีค.ศ. 2001 ซึ่งจดหมายเหล่านี้มีเป็นประโยชน์ต่อการทำความเข้าใจทัศนะของนายกรัฐมนตรีมหาเธร์ โมฮัมหมัดหลายประการ โดยเฉพาะอย่างยิ่งในประเด็นความมั่นคงและการก่อการร้าย²⁷

หนังสือของ Alan Macmillan, Ken Booth and Russell Troad เรื่อง Strategic Culture in Asia Pacific Region งานชิ้นนี้นำเสนอภูมิหลังของแนวคิดเรื่องความมั่นคงว่าสืบเนื่องมาจากเงื่อนไขและบริบทหลายประการตั้งแต่ภูมิหลังทางประวัติศาสตร์ สถาปนามิรัฐศาสตร์ วัฒนธรรมทางการเมือง อุดมการณ์ รวมถึงบริบททางสังคมและชนบของแต่ละท้องถิ่น ซึ่งสิ่งเหล่านี้ล้วนแล้วแต่เป็นองค์ประกอบที่มีความสำคัญต่อการสร้างกฎหมายเกี่ยวกับความมั่นคงทั้งสิ้น จนอาจกล่าวได้ว่ารูปแบบของกฎหมายหรือนโยบายด้านความมั่นคงนั้นมีลักษณะเป็น "วัฒนธรรม"

²⁵Human Rights Commission of Malaysia, *Review of The Internal Security Act, 1960* (Seri Kembangan : Suruhanjaya Hak Asasi Manusia Malaysia, 2003).

²⁶*Encyclopedia of Dr.Mahathir Bin Mohamad Prime Minister of Malaysia* (Kuala Lumpur : Dar al-Kitab al-Masri, 2004).

²⁷Abdullah Ammad, *Dr. Mahathir's Selected Letters to World Leaders* (Kuala Lumpur : Marshall Cavendish, 2008).

รูปแบบหนึ่งของรัฐ หนังสือเล่มนี้เป็นประโยชน์ต่องานชิ้นนี้ในแง่ของการให้แนวคิดที่ความมั่นคงว่ามีได้เป็นสิ่งที่เกิดขึ้นและดำรงอยู่โดยปราศจากปฏิสัมพันธ์กับเงื่อนไขและบริบทแวดล้อม ซึ่งทำให้ต้องพิจารณาการเกิดขึ้นและดำรงอยู่ของกฎหมายความมั่นคงภายในของมาเลเซียโดยให้ความสำคัญกับการทำความเข้าใจบริบททางการเมืองและสังคมของมาเลเซียควบคู่ไปด้วย²⁸

เอกสารของผู้ที่ได้รับผลกระทบจากกฎหมายความมั่นคงภายใน เช่น งานของ Kua Kia Soong เรื่อง 445 Days Under The ISA Operation Lalang 1987 – 1989 ซึ่งรวบรวมมาจากบันทึกประจำวันของผู้เขียนขณะที่ตกเป็นผู้ต้องขังภายใต้อำนาจกฎหมายความมั่นคงภายในเป็นเวลาสองปีระหว่างค.ศ. 1987 – 1989 หลังจากที่รัฐบาลมาเลเซียใช้อำนาจกฎหมายนี้จับกุมผู้มีแนวคิดตรงข้ามรัฐบาลในเหตุการณ์ปฏิบัติการลาลัง ค.ศ. 1987 เอกสารชิ้นนี้ให้ภาพการใช้ชีวิตตลอดจนสิทธิต่างๆของผู้ต้องขังคดีความมั่นคงในทัณฑสถานของรัฐ ซึ่งเป็นประโยชน์ต่อการทำความเข้าใจอำนาจอันสูงส่งของกฎหมายฉบับนี้ได้ไปอีกแง่มุมหนึ่ง²⁹

3. เอกสารที่แสดงให้เห็นบทบาทการดำเนินงานขององค์กร SUARAM เอกสารในกลุ่มนี้ส่วนใหญ่ คือ เอกสารเผยแพร่ขององค์กร SUARAM ซึ่งเอกสารสำคัญในกลุ่มนี้ เช่น

หนังสือของ Kua Kia Soong เรื่อง The Malaysian Civil Rights Movements ซึ่งนอกจากผู้เขียนจะเป็นนักวิชาการ นักเคลื่อนไหวเพื่อสิทธิมนุษยชน และนักการเมืองแล้ว ผู้เขียนยังเป็นอดีตผู้ต้องขังภายใต้อำนาจของกฎหมายความมั่นคงภายในระหว่างปี ค.ศ. 1987 - 1989 ทั้งยังเป็นสมาชิกผู้ริเริ่มก่อตั้งองค์กร SUARAM ขึ้นในปี ค.ศ. 1989 และดำรงตำแหน่งผู้อำนวยการองค์กร SUARAM ในระยะหนึ่งด้วย หนังสือเล่มนี้จึงมีมุมมองที่น่าสนใจและเป็นประโยชน์หลายประการต่องานวิจัยเล่มนี้ โดยเฉพาะการสะท้อนภาพอุปสรรคหลายประการที่ขัดขวางการดำเนินงานด้านสิทธิมนุษยชนในมาเลเซีย เช่น อคติของภาครัฐ ความไม่เข้าใจกันระหว่างผู้คนหลากหลายศาสนา นอกจากนี้เอกสารฉบับนี้ยังสะท้อนให้เห็นการที่รัฐบาลมาเลเซียใช้กฎหมายความมั่นคงภายในเพื่อควบคุมการเคลื่อนไหวทางการเมืองของประชาชน โดยเฉพาะกลุ่มผู้ที่ไม่เห็นด้วยหรือต่อต้านแนวทางของรัฐบาล สิ่งที่น่าสนใจอีกประการหนึ่งของหนังสือเล่มนี้ คือ มีภาคผนวกที่เป็นบันทึกของกลุ่มผู้เคลื่อนไหวทางการเมืองซึ่งถูกกวาดล้างจับกุมจากรัฐบาลมาเลเซียในช่วงปลายทศวรรษ 1980 ภายใต้ปฏิบัติการลาลัง³⁰

²⁸ดู Alan Macmillan, Ken Booth and Russell Trood, "Strategic Culture," in Ken Booth and Russell Trood (eds), *Strategic Culture in Asia Pacific Region* (New York : St. Martin 's Press), 1999).

²⁹Kua Kia Soong, *445 Days Under The ISA Operation Lalang 1987 – 1989* (Third Edition) (Petaling Jaya : SUARAM Komunikasi, 2010).

³⁰Kua Kia Soong, *The Malaysian Civil Rights Movement* (Petaling Jaya : Strategic Information Research Development, 2005).

เอกสารรายงานสถานการณ์สิทธิมนุษยชนประจำปีของประเทศมาเลเซีย (Malaysia Human Rights Report) ซึ่งองค์กร SUARAM ริเริ่มจัดทำและเผยแพร่มาตั้งแต่ปี ค.ศ. 1998 จนกระทั่งถึงฉบับปัจจุบันคือรายงานประจำปี ค.ศ. 2010 รายงานประจำปีเหล่านี้สะท้อนภาพสถานการณ์ปัญหาการละเมิดสิทธิมนุษยชนในมาเลเซีย และรายงานเหล่านี้ได้รับการยอมรับจากองค์กรสิทธิมนุษยชนและวงวิชาการในระดับนานาชาติว่าเป็นข้อมูลที่ยังเป็นข้อมูลที่รายงานสถานการณ์เรื่องสิทธิมนุษยชนในมาเลเซียได้เที่ยงตรงที่สุด เอกสารชุดนี้ยังเป็นประโยชน์อย่างยิ่งต่อการศึกษาและวิเคราะห์ห้บทบาทขององค์กร SUARAM ในแต่ละปี โดยเฉพาะบทบาทในด้านการต่อต้านกฎหมายความมั่นคงภายในของมาเลเซีย³¹

เอกสารรายงานสิทธิมนุษยชนประจำปีขององค์กร Human Rights Watch ซึ่งเป็นองค์กรตรวจสอบสถานการณ์สิทธิมนุษยชนระดับสากล มีรายงานตัวเลขและสถิติที่แสดงถึงปัญหาการละเมิดสิทธิมนุษยชนในแต่ละปีของแต่ละประเทศทั่วโลก เอกสารชุดนี้เป็นเครื่องตรวจสอบสถานการณ์สิทธิมนุษยชนภายในมาเลเซียจากสายตาขององค์กรระดับสากลซึ่งอาจช่วยให้เข้าใจสถานการณ์ด้านสิทธิมนุษยชนในมาเลเซียได้รอบด้านขึ้น³²

---

³¹SUARAM, *Malaysian Human Rights Report: Civil & Political Rights 1998* (Patalig Jaya : SUARAM Komunikasi, 1999).SUARAM, *Malaysia : Human Rights Report Civil and Political Rights 2000* (Petaling Jaya Selangor : SUARAM Komunikasi, 2000), SUARAM, (*Malaysia : Human Rights Report Civil and Political Rights 2001*. Petaling Jaya Selangor: SUARAM Komunikasi), 2002, SUARAM, *Malaysia : Human Rights Report Civil and Political Rights 2002*. (Petaling Jaya Selangor : SUARAM Komunikasi), 2003, SUARAM, *Malaysia: Human Rights Report Civil and Political Rights 2003* (Petaling Jaya Selangor : SUARAM Komunikasi, 2004), SUARAM, *Malaysia : Human Rights Report Civil and Political Rights 2004* (Petaling Jaya Selangor : SUARAM Komunikasi, 2005), SUARAM, *Malaysia : Human Rights Report Civil and Political Rights 2005* (Petaling Jaya Selangor : SUARAM Komunikasi, 2006), SUARAM. *Malaysia : Human Rights Report Civil and Political Rights 2006* (Petaling Jaya Selangor : SUARAM Komunikasi, 2007), SUARAM, *Malaysia : Human Rights Report Civil and Political Rights 2007* (Petaling Jaya Selangor : SUARAM Komunikasi, 2008), SUARAM, *Malaysia : Human Rights Report Civil and Political Rights 2008* (Petaling Jaya Selangor : SUARAM Komunikasi, 2009), SUARAM, *Malaysia: Human Rights Report Civil and Political Rights 2009* (Petaling Jaya Selangor : SUARAM Komunikasi, 2010).

³² Human Rights Watch, *World Report 2000 Events of 1999* (New York : Human Rights Watch, 2000), Human Rights Watch, *World Report 2001 Events of 2000* (New York : Human Rights Watch, 2001), Human Rights Watch, *World Report 2007 Events of 2006* (New York : Human Rights Watch, 2007).

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

1. เพื่อศึกษาที่มาและความสำคัญของกฎหมายความมั่นคงภายในต่อการเมืองมาเลเซีย
2. เพื่อศึกษาพัฒนาการความเคลื่อนไหวทางการเมืองขององค์กร SUARAM ในการต่อต้านกฎหมายความมั่นคงภายใน ระหว่าง พ.ศ. 1989 – 2009
3. เพื่อศึกษาผลกระทบต่อการเมืองของมาเลเซียอันเนื่องมาจากความเคลื่อนไหวทางการเมืองขององค์กร SUARAM ในการต่อต้านกฎหมายความมั่นคงภายใน

กิจกรรมต่างๆ เพื่อให้บรรลุวัตถุประสงค์ของการวิจัย

วัตถุประสงค์	กิจกรรมหลัก	ช่วงระยะเวลา ดำเนินการ	จำนวน วันที่ใช้	ผู้รับผิดชอบ
1. ศึกษาที่มาและความสำคัญของกฎหมายความมั่นคงภายในต่อการเมืองมาเลเซีย	1.1 สืบหาข้อมูลเอกสารและผลงานวิจัยทั้งหมดที่เกี่ยวข้อง	พ.ย. – ธ.ค. 52	60	นายอภิเชษฐ กาญจนดิฐ นายวรฉัตร เจริญผล
	1.2 สืบหาประวัติข้อมูลและจัดเก็บข้อมูลหลักที่เกี่ยวข้องกับประเด็นการศึกษา			
	1.3 เก็บข้อมูลภาคสนามในพื้นที่โดยขอความร่วมมือด้านข้อมูล และการอำนวยความสะดวกในการลงพื้นที่จากกลุ่มบุคคลและหน่วยงานที่เป็นกลุ่มเป้าหมาย อาทิ สมาชิกองค์กร SUARAM และกลุ่มประชาชนที่เกี่ยวข้องกับกฎหมายฉบับดังกล่าว อาทิ สื่อมวลชน นักการเมือง นักเคลื่อนไหวทางการเมืองในมาเลเซีย	ม.ค. – ก.พ. 53	60	
2. ศึกษาความเคลื่อนไหวทางการเมืองขององค์กร SUARAM ในการต่อต้านกฎหมายความมั่นคงภายใน	2.1 สืบหาข้อมูลเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องในประเด็นดังกล่าว	มี.ค. – เม.ย. 53	60	นายอภิเชษฐ กาญจนดิฐ นายวรฉัตร เจริญผล และผู้ช่วยนักวิจัย
	2.2 เก็บข้อมูลภาคสนามในพื้นที่โดยขอความร่วมมือด้านข้อมูล และการอำนวยความสะดวกในการลงพื้นที่ จากกลุ่มบุคคลและหน่วยงานที่เป็นกลุ่มเป้าหมาย อาทิ สมาชิกองค์กร SUARAM และกลุ่มประชาชนที่เกี่ยวข้องกับกฎหมายฉบับดังกล่าว อาทิ สื่อมวลชน นักการเมือง นักเคลื่อนไหวทางการเมืองในมาเลเซีย	พ.ค. – มิ.ย. 53	60	

3. ศึกษาผลทางการเมืองของมาเลเซียอันเนื่องมาจากความเคลื่อนไหวทางการเมืองขององค์การ SUARAM ในการต่อต้านกฎหมายความมั่นคงภายใน	3.1 สํารวจข้อมูลเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องในประเด็นดังกล่าว 3.2 เก็บข้อมูลภาคสนามในพื้นที่โดยขอความร่วมมือด้านข้อมูล และการอำนวยความสะดวกในการลงพื้นที่ จากกลุ่มบุคคลและหน่วยงานที่เป็นกลุ่มเป้าหมาย อาทิ สมาชิกองค์การ SUARAM และกลุ่มประชาชนที่เกี่ยวข้องกับกฎหมายฉบับดังกล่าว อาทิ สื่อมวลชน นักการเมือง นักเคลื่อนไหวทางการเมืองในมาเลเซีย	ก.ค.-ส.ค. 53	60	นายอภิเชษฐ กาญจนดิฐ นายวรฉัตร เจริญผล และผู้ช่วยนักวิจัย
--	---	--------------	----	--

ผลที่คาดว่าจะได้รับในแต่ละช่วงเวลา

เดือน	กิจกรรม (activities)	ผลที่คาดว่าจะได้รับ (outputs)
1-2	1. รวบรวมข้อมูลเอกสารและผลงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง 2. สังเคราะห์และจัดเก็บข้อมูลที่เกี่ยวข้องกับงานวิจัย 3. ดำเนินการเก็บข้อมูลภาคสนามทั้งการสังเกต การสัมภาษณ์ เป็นรายบุคคลและรายกลุ่ม	ได้ข้อมูลพื้นฐานที่เกี่ยวข้องกับงานวิจัย โดยเฉพาะส่วนที่เป็นข้อมูลภูมิหลังและข้อมูลพื้นที่
3-4	1. สํารวจข้อมูลเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องในประเด็นดังกล่าว 2. ดำเนินการเก็บข้อมูลภาคสนามทั้งการสังเกต การสัมภาษณ์ เป็นรายบุคคลและรายกลุ่ม	ได้ข้อมูลจากเอกสาร และข้อมูลจากภาคสนาม เพื่อประกอบการเขียนผลรายงานการวิจัย
5-6	1. สํารวจข้อมูลเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องในประเด็นดังกล่าว 2. ดำเนินการเก็บข้อมูลภาคสนามทั้งการสังเกต ฝ้าติดตามการสัมภาษณ์ เป็นบุคคลและรายกลุ่ม	ได้ข้อมูลจากเอกสาร ข้อมูลจากภาคสนาม เพื่อประกอบการเขียนผลรายงานการวิจัย
7-8	1. สํารวจข้อมูลเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องในประเด็นดังกล่าว 2. ดำเนินการเก็บข้อมูลภาคสนามทั้งการสังเกต ฝ้าติดตาม การสัมภาษณ์ เป็นบุคคลและรายกลุ่ม	ได้ข้อมูลจากเอกสาร ข้อมูลจากภาคสนาม เพื่อประกอบการเขียนผลรายงานการวิจัย
9-12	เรียบเรียงสังเคราะห์และสรุปข้อมูล	รายงานการวิจัยฉบับสมบูรณ์

แนวทาง/ขั้นตอนการดำเนินงาน

1. ขั้นตอนการดำเนินงาน

การศึกษาวิจัย เรื่อง ความเคลื่อนไหวทางการเมืองขององค์กร SUARAM ในการต่อต้านกฎหมายความมั่นคงภายในของมาเลเซีย (ค.ศ. 1989 -2009) จะเริ่มต้นศึกษาข้อมูลที่เกี่ยวข้องกับประเด็นดังกล่าวจากเอกสาร ทั้งเอกสารขั้นต้นและเอกสารชั้นรอง เช่น หนังสือ ตำรา งานวิจัย บทความ และเอกสารอื่นๆ รวมถึงสื่ออิเล็กทรอนิกส์ ตามแหล่งข้อมูลต่างๆทั้งในและต่างประเทศ เช่น สำนักหอสมุดแห่งชาติ หอสมุดปรีดี พนมยงค์ และหอสมุดป๋วย อึ๊งภากรณ์ มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์ ศูนย์วิทยุวิทยุพยากร จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย สำนักหอสมุดกลาง มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร หอสมุดสาขาวังท่าพระและหอสมุดพระราชวังสนามจันทร์ มหาวิทยาลัยศิลปากร สำนักหอสมุดมหาวิทยาลัยทักษิณ สำนักทรัพยากรการเรียนรู้คุณหญิงหลง อรรถโกวิทสุนทร มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์ หอสมุดจอห์น เอฟ. เคนเนดี มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์ วิทยาเขตปัตตานี ศูนย์บรรณสารและสื่อการศึกษา มหาวิทยาลัยวลัยลักษณ์ สถานทูตและสถานกงสุลมาเลเซียประจำประเทศไทย รวมถึงหอสมุดและพิพิธภัณฑ์ในประเทศมาเลเซีย เช่น หอสมุดประจำมหาวิทยาลัยแห่งมาลายา (University of Malaya) กรุงกัวลาลัมเปอร์ หอสมุดประจำมหาวิทยาลัยแห่งชาติมาเลเซีย (Universiti Kebangsaan) กรุงกัวลาลัมเปอร์ หอสมุดประจำมหาวิทยาลัยวิทยาศาสตร์แห่งมาเลเซีย (Universiti Sains Malaysia) รัฐปีนัง พิพิธภัณฑ์สถานแห่งชาติมาเลเซีย กรุงกัวลาลัมเปอร์ ประเทศมาเลเซีย ตลอดจนฐานข้อมูลเอกสาร และภาพถ่ายต่างๆขององค์กร SUARAM เป็นต้น

หลังจากได้ข้อมูลจากเอกสารแล้วจะเริ่มค้นคว้าข้อมูลจากการลงภาคสนามด้วยการติดต่อประสานงานกับบุคคลและหน่วยงานที่จะอำนวยความสะดวกในการทำวิจัยในพื้นที่ภาคสนามในประเทศมาเลเซีย อนึ่งเพื่อเป็นการอำนวยความสะดวกแก่นักวิจัย รวมทั้งเป็นการป้องกันความผิดพลาดที่อาจเกิดขึ้นจากการสื่อสาร ในการลงพื้นที่เพื่อเก็บข้อมูลในประเทศมาเลเซีย คณะนักวิจัยจะทำการติดต่อและส่งเอกสารชี้แจงเกี่ยวกับวัตถุประสงค์ของการลงพื้นที่ให้บุคคล/หน่วยงาน/องค์กรที่ทำหน้าที่ รวมทั้งบุคคล/หน่วยงาน/องค์กรเกี่ยวข้องทราบบ่อยครั้ง ตลอดจนเมื่อลงพื้นที่จริงคณะนักวิจัยมีล่ามที่มีความชำนาญในการสื่อสารทั้งภาษาไทย ภาษามลายู และภาษาอังกฤษลงพื้นที่ด้วยทุกครั้ง และภายหลังจากได้รับข้อมูลที่ต้องการครบถ้วนแล้วจะนำข้อมูลที่ได้มาตรวจสอบความถูกต้อง วิเคราะห์และสังเคราะห์เพื่อนำเสนอเป็นรายงานวิจัยฉบับสมบูรณ์ต่อไป โดยจะทำการนำเสนอผลรายงานวิจัยที่วิเคราะห์และตีความแบบพรรณนาเชิงวิเคราะห์ (Analytical Description)

2. วิธีการเก็บข้อมูลและวิธีดำเนินการวิจัย

การวิจัยในประเด็นนี้จะใช้ระเบียบวิธีวิจัยในรูปแบบของงานวิจัยเชิงคุณภาพ (Qualitative Research) ตามระเบียบวิธีการทางประวัติศาสตร์ (Historical Approach) ซึ่งเป็นการวิจัยโดยใช้กรอบ “มิติของเวลา” ศึกษาพัฒนาการหรือความเปลี่ยนแปลงของปรากฏการณ์ที่สำคัญ โดยเป็นการวิจัยแบบตีความ (Interpretive Research) จากข้อมูลหลักฐาน โดยเน้นการใช้ข้อมูลหลักฐานที่เป็นข้อมูลจากเอกสาร (Documentary Research) เป็นหลัก และมีการเก็บข้อมูลภาคสนาม (Field Research) โดยใช้การสัมภาษณ์จากผู้คนในพื้นที่ (Oral History) เพื่อเป็นการสอบทานข้อเท็จจริงซึ่งจะเป็นประโยชน์ต่อการวางกรอบความคิดและเพื่อให้สามารถสะท้อนและอธิบายปรากฏการณ์ที่เกิดขึ้นได้อย่างถูกต้อง แม่นยำยิ่งขึ้น

3. ขอบเขตในการศึกษา

3.1 ศึกษาที่มาและความสำคัญของกฎหมายความมั่นคงภายในต่อการเมืองมาเลเซีย

3.2 ศึกษาพัฒนาการความเคลื่อนไหวทางการเมืองขององค์กร SUARAM ในการต่อต้านกฎหมายความมั่นคงภายในของมาเลเซีย ระหว่าง ค.ศ. 1989 – 2009

3.3 ศึกษาผลกระทบต่อการเมืองของมาเลเซียอันเนื่องมาจากความเคลื่อนไหวทางการเมืองขององค์กร SUARAM ในการต่อต้านกฎหมายความมั่นคงภายใน

ผลที่คาดว่าจะได้รับ

1. ทราบที่มาและความสำคัญของกฎหมายความมั่นคงภายในต่อการเมืองมาเลเซีย
2. ทราบพัฒนาการความเคลื่อนไหวทางการเมืองขององค์กร SUARAM ในการต่อต้านกฎหมายความมั่นคงภายในของมาเลเซีย ระหว่าง ค.ศ. 1989 – 2009
3. ทราบผลกระทบต่อการเมืองของมาเลเซียอันเนื่องมาจากความเคลื่อนไหวทางการเมืองขององค์กร SUARAM ในการต่อต้านกฎหมายความมั่นคงภายใน

กระบวนการหลักดำเนินงานดังกล่าวออกสู่การใช้ประโยชน์

1. ตีพิมพ์และเผยแพร่รายงานวิจัยสู่หน่วยงานราชการและเอกชนที่เกี่ยวข้อง
2. สรุปเป็นบทความวิจัยออกเผยแพร่ในวารสารวิชาการระดับชาติ
3. จัดสัมมนาวิชาการเผยแพร่ผลงานวิจัยและรับฟังความคิดเห็น